Coronavirus o només virus

Començo aquest diari amb l'objectiu d'explicar els possibles efectes del contagi pel coronavirus en una persona sana de 42 anys. Us escric perquè hi ha maneres de patir-lo sense ser comptabilitzat a cap estadística ni sense acudir al metge i, quan s'hi va, és probable sortir-ne sense haver fet el test i sense el convenciment d'un bon diagnòstic. Potser un hospital del sistema de Salut Pública me l'hauria fet sense preàmbuls? Segons la doctora d'urgències del meu Centre d'Atenció Primària de Sant Cugat del Vallès, era persona vulnerable i els símptomes eren força clars.

Fins ara, tots ens hem informat dels símptomes d'aquest virus tan desconegut que va aparèixer per primera vegada el desembre del 2019 al municipi xinès de Wuhan. En general, ens hem dibuixat un panorama en funció del nostre propi interès. Potser per això, ens hem imaginat que només afecta un grup de persones de major edat i amb antecedents mèdics respiratoris, persones amb problemes previs de salut, gent gran més aviat dèbil. Doncs no, sap greu, però la casuística és molt àmplia.

El diumenge 15 de març vaig començar a notar moments puntuals de fred injustificada, tremolors i molts calfreds. Em vaig abrigar tant com vaig poder i em vaig enganxar al radiador, però només vaig aconseguir matar el fred i no els rampells desagradables de calfred. A més, sentia un dolor persistent a la zona lumbar i un maldecap sense precedents. En principi vaig pensar que era fruit d'un esforç físic massa intens, ja que vam estar fent exercicis amb els nens per tal de fer passar el confinament de la millor manera possible. Per no alarmar els de casa vaig dir que el meu malestar es deuria a canvis hormonals i vaig decidir retirar-me al dormitori a les nou del vespre (hora estranya en una au nocturna).

El cos, fatigat en excés, em demanava estirar-me i abrigar-me amb tres capes de mantes. Tot i així seguia tremolant. De cop i volta, em vaig adonar que el meu cap estava bullint i em vaig aixecar sentint la desagradable sensació d'emboirament per anar a buscar un termòmetre. Vaig tornar cap al llit amb la voluntat de relaxar-me i amb la sensació de què m'estava alarmant en excés. Jo, que sempre m'havia considerat una persona tranquil·la, ara estava actuant de forma exagerada. O no. La qüestió és que mentre em volia treure aquestes cabòries del cap el termòmetre va marcar 38,5. Efectivament, tenia febre. Efectivament, el virus podia haver arribat a casa nostra. De seguida em vaig preocupar per com aïllar-me dels meus nens menors d'edat. Com podia gestionar-ho per tal que ells, vivint sota el mateix sostre, es quedessin allunyats del possible contagi? No podia ni agafar el telèfon.

El maldecap era tan intens que no em va deixar pensar més enllà i em vaig adormir amb interrupcions cada mitja hora perquè no trobava la postura i el dolor d'ossos ho impedia. A més, tenia tos seca com si tingués una mica de pols dins del coll, res més. Aleshores vaig trucar al 061. Estaven hiper saturats. El contestador m'avisava que el temps d'espera podia ser superior a mitja hora. Tenia poca salut però tot el temps del món i vaig esperar una hora fins que algú em va poder respondre. Després de prendre'm les meves dades i preguntar-me quins símptomes patia, em van dir que la infermera em trucaria. 24 hores després ningú no m'havia trucat. A les 48 hores vaig passar al pla B: trucar al telèfon d'emergències, 112. Allà també em van

Noticia disponible a https://www.cugat.cat/diari/carta/148216.html

Copyright 2024 Cugat.cat

prendre nota. Hi vaig arribar a trucar fins a tres cops en diferents franges horàries i res.

Mentre esperava la trucada d'alguna infermera que em pogués dir què em puc prendre, com havia de viure a casa, quins riscos corrien els meus fills, vaig tirar dels meus contactes. La cosina que és doctora a Nàpols em va receptar un paracetamol cada 6-8h i em va descartar el antiinflamatoris perquè eren perjudicials. La febre va baixar en picat i vaig poder estar un parell horetes dreta i fent com si no passés res davant dels meus nens. Això sí, amb protecció segons el protocol: mascareta i guants. Un cop va passar l'efecte vaig repetir les mateixes sensacions que el dia abans o pitjors. Molt mal al cap, calfreds que no paraven i tos que començava a ser d'ofegament en incorporar-me o caminava unes passes.

A la matinada vaig trucar un altre cop al 061 i em va dir que em posaven en llista d'espera i feien constar la meva reclamació. Els dolors d'esquena a la zona lumbar van anar en increment i el maldecap no desapareixia. Ja no podia posar-me dreta i, plorant de dolor, vaig fer la meva sisena trucada per demanar ajuda. El meu Centre d'Atenció Primària em va donar la mateixa resposta de sempre: 'Ja et trucaran'. Imagineu algú que no pugui ni arribar a buscar i marcar el número corresponent per trucar?

Lluny de l'alarmisme, estic convençuda que hi ha molta més gent d'aquest país en una situació crítica que continua mirant un telèfon emmudit que no sona ni sonarà quan el malalt més ho necessita.

Això em porta a pensar que les xifres oficials de persones afectades pel coronavirus no té res a veure amb la realitat. Jo, com molts altres ciutadans, no consto enlloc, no figuro a cap llista perquè quan, finalment, vaig anar a l?hospital (privat perquè era el més proper de casa), el doctor va considerar innecessari fer-me el tampó de la prova del covid19. 'Només es fa en casos molt greus', em va dir. 'Lògic', vaig pensar.

I m'en vaig anar d'urgències amb el diagnòstic d'una grip severa, i amb la necessitat psicològica de pensar: 'Gràcies, no estava tan greu'. O sí.

Potser no cal comptabilitzar un cas positiu més perquè el col.lapse de la Sanitat Pública d'aquest país és tan descomunal que no aporta res sumar una víctima més a la llarga llista d'infectats per aquesta pandèmia mundial que ens ha obligat a tots a aturar-nos i, sobretot, a reflexionar.

Parem, parem uns dies i pensem, pensem en allò que no haurem fet del tot bé. Mentre nosaltres ens ofeguem, el planeta respira.

MONTSE RIGALL és periodista
@MRIGALL

Noticia disponible a https://www.cugat.cat/diari/carta/148216.html

Copyright 2024 Cugat.cat